

cartes d'EUROPA

Estimat amic :

El panorama de l'actualitat internacional ens ofereix les següents contradiccions : una Cambra de Representants i un Ministre de Justícia « democràtics » que perden els estreps quan un Jutge substreu, per un temps, un matrimoni a la cadira elèctrica, execució que es porta a terme malgrat les veus de clemència de reines, de presidents de república, del cap i altes dignitats de totes les Esglésies, d'escriptors, etc. ; una policia i un exèrcit « populars » vinguts al món per a fer la felicitat dels obrers i que ofeguen una manifestació de descontentament amb tancs i afusellaments ; una « bona premsa » que dona per sincera i espontània la protesta contra els comunistes i que es valgué dels mateixos arguments calumniosos d'aquests per a desacreditar les manifestacions de Barcelona, de Bilbao i de Madrid, i un « President » que deu tot el que té als exèrcits de l'O.N.U. i pretén imposar-los el caprici d'una guerra que « liquidi » tot el seu país, llevat de la seva persona i del seu clan.

Aquesta perspectiva no pot ésser ni més desoladora ni menys revoltant. Els infants què han quedat orfes als Estats Units i a Alemanya, víctimes de la ceguera d'uns homes, es donen les mans per damunt dels règims i exigeixen de totes les consciències una protesta universal per aturar els desigs dels frenètics que creuen en la justícia d'una mort imposada.

En aquest número iniciem les informacions directes de Catalunya amb dues cròniques dels nostres corresponents de Barcelona ; posem de relleu el partidisme i la ceguera de l'Església espanyola ; anunciem un projecte de Manifestació internacional del « Consell Català del Moviment Europeu », i denunciem el fals europeisme dels sostenidors de Franco.

O Franco o Europa

LES idees europees, com les alzines i les oliveres, arrelen avui arreu de Catalunya i d'Espanya. Els solcs estaven oberts i la llavor era de bona mena. Els esforços a favor d'una federació dels vells pobles continentals no podien deixar indiferents els pobles de la Península Ibèrica. Universitaris eminents, periodistes, treballadors, joves de totes les tendències i de totes les classes socials decanten llurs esperances vers la creació d'una Comunitat europea, en el si de la qual els homes i els pobles podrien retrobar la llibertat, el benestar i la pau.

Una generació no pot viure únicament del futbol i de « toros ». Durant catorze anys el franquisme ha intentat buidar sistemàticament la vida de tot contingut real. Apagats els focs artificials de l'« imperi », fadigats del carnaval falangista, saciats de discursos regalimant odi i guerra civil, les joventuts de Catalunya i d'Espanya estan avui assedegades d'idees noves, generoses i humanes, busquen més enllà de l'envelat franquista un gran ideal que parli directament al cor i a la voluntat. Res d'estrany que en el mostrari de les idees contemporànies, la lluita per la integració d'Europa sigui la que millor desperta l'estímul i la imaginació dels nostres pobles.

En el si d'un món que ha perdut la moral les idees europees germinen espontàniament. Estan en l'aire que respirem. Talment com els espectres de Don Juan Tenorio, les idees europees es filtren avui a través de les parets i de les fronteres. Res ni ningú no les podrà aturar. L'única cosa que podrà intentar el franquisme — i cal reconèixer que s'hi dona de ple cor — és ridiculitzar-les, desnaturalitzar-les, embrutar-les de llot.

Per això creiem que ja ha arribat l'hora de passar comptes, l'hora de dir a cada u la seva veritat, de denunciar els que es disfressen d'« europeistes » per a podrir la idea abans que sigui madura.

Els "Equipos Europeos"

Un sector del franquisme es passeja actualment pel món sota l'etiqueta d'europeista. Es la gent del S.E.U. i del « Frente de Juventudes ». L'inspirador és Manuel Ortuño, que dirigeix a Madrid una revista superficial i descolorida intitulada « EQUI-

POS EUROPEOS ». Són els que voldrien un falangisme a l'escala europea o una Europa amb camisa « vieja ». Durant els dos anys darrers, aquest grupet s'ha atancat a tots els moviments que treballen i lluiten en favor de la unificació europea. La resposta ha estat unànime i definitiva. Del costat oficial, Governos i Parlaments, una negativa total ; del costat popular, un menyspreu absolut. L'Europa democràtica refusa el contagi.

Davant d'aquesta situació, el franquisme disfressat d'europeista llança les sirenes al vol : « Hemos ido — diu en el darrer número d'« EQUIPOS EUROPEOS » — con nuestra ilusión de jóvenes, a buscar Europa tras de las hermosas palabras que de todos lados oíamos. Por desgracia, tras de las palabras habían el Sr. Spaak, o De Gasperi, o el Sr. Brugmans, o Denis de Rougemont, o Philip, o Lord Layton, tras de las palabras hemos vuelto a encontrarnos con el espantajo miserable del partido, de la capilla, del grupito egoísta, sin vibración europea verdadera, sin espíritu de propio sacrificio y de propia entrega ».

El « comando » franquista ha fracassat. Amb les orelles caigudes i la cua entre cames, els Ortuños i Jiménez Caballeros han tornat a Espanya amargats i humiliats. El menyspreu contra els homes que representen els grans corrents intel·lectuals i socials de la nova Europa no canviarà pas la situació. Spaak seguirà éssent l'actual President de l'Assemblea Europea de la Comunitat del Carbó i de l'Acer ; De Gasperi, el cap del Govern italià, inspirador de la democràcia cristiana d'aquest país, ex-bibliotecari del Vaticà ; Brugmans, l'actual rector del Col·legi d'Europa, domiciliat a Bruges ; Denis de Rougemont, l'actual director del Centre Europeu de la Cultura, domiciliat a Ginebra ; Philip, el delegat general del Moviment Europeu per a la propaganda, i Lord Layton, diputat liberal britànic, inspirador i propietari d'un dels diaris més seriosos i més acreditats del món. La Comunitat Europea només té una porta d'accés : la Convenció dels Drets de l'Home, les llibertats fonamentals, les eleccions lliures i la determinació democràtica de cada pobl.

Al contrari del que diu « EQUIPOS EUROPEOS » ningú no demana que Espanya es declari socialista, democrato-cristiana, liberal o conservadora. El que es demana es que accepti la tolerància, la convivència, la voluntat de la majoria i el respec-

(Passa a la pàgina 4.)